

— Άγωμεν ὁ Θεός μαζί ἀπεκάλεψε τὸν σκοπὸν τοῦ συζύγου μου.

γ'.

Δευτέραν ἥδη φαρὲν ὁ Εὐΐρης κάθηται ἐμπροσθεν τῆς σκηνῆς του, καὶ πλησίου του ὁ Σίρ Ούόλφραχ ἀλυσιδετος, τοῦ δποῖου τὰ ἀνυπόμονα βλέμματα στρέφονται πρὸς τὴν θάλασσαν.

Αἱ γυναῖκες τοῦ Εὐΐρου κάθηταισι σιωπήλῶς ὄλοτράγυρά του· μαογκρίται καὶ δρυσίναι λάσπους εἰς τὰς κεραλής καὶ τὰ στύθη των, καὶ ὁ Εὐΐρης τὰς θεωρεῖ μεθ' ὑπερηφρανείας. Άλλ' οὐδὲ ἐν ἔρωτι καν βλέψῃς δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὰ βλέμματά του, πλὴν τοῦ βλέμματος τοῦ ἐνυράζοντος δουλικὸν καὶ χαῖνον φόρον.

— Χριστιανέ! ἔχεις ἀκόμη τὴν αὐτὴν πεποιθησίν ἀφ' οὗ πλέον τὰς εἶδες; τί ἀρά γε θέλεις εἴθι τὴν σύζυγός σου ἐνώπιον τόσων καλλονῶν χρητοῦτων;

— Άς ἔλθῃ καὶ ίδια, καὶ μόνος σου θέλεις κάμει τὴν ἐκλογὴν καὶ προτίμησιν.

Καὶ ὁ Εὐΐρης στηρίζεταις ἐπὶ τοῦ κυρτοῦ δαμάσκηνες ξίφους του τοῦ περιφρεμένου ὑπὸ ἀδυμάντων καὶ ἔλλων πολυτίμων λιθῶν, κύπτει ὄλιγον καὶ διακρίνει πρὸς τὴν δύθην ἀνθρώπους ἀποβιβαζούντους τῆς λέμβου.

— Δέν ἐπίστευα ποτὲ, λέγετε, νὰ ὑπάρχῃ γυνὴ ἀγαπῶντας τοσούτον τὸν σύζυγόν της, ωστε νὰ ἐπεχειρισθῇ ποὺς χάριν του τόσον ἐπίπονον ταξείδιον!

Ἐν τούτοις ἡ Ἀγνή, ἡ ὥραία καὶ γελόεσσα Ἀγνή, προγιαρεῖ λαυρούνην ἀπὸ τὰς ὠχρούς μάκτινας τοῦ εἰς τὴν δύσιν του πλησιάζοντος ηλίου, τὸ τέκνον της σάρωστα ἐπὶ τοῦ στήθους, καὶ ἔχουσα τὸ θύος εὐγενὲς ἐκ μετριοφρεσύνης.

Οἱ Εὐΐρης βλέπων αὐτὴν πρεγωροῦσσαν καὶ διεσκελίζουσσαν ἀνυπομόνως τὰς ὅδους, αἰσθάνεταις ἐμπόδιον συγκεκινημένον, πρᾶγμα πρώτον τότε συμβιβάντος αὐτῷ· αὐτῇ δὲ ἀμα πλησιάσσασα ἐπιπεύσεις νὰ ἴσωται.

— Εἰπατέ μοι, ποῦ εἶναι ὁ σύζυγός μου; εἴμαι ἔκεινη τὴν ὄποιαν προσεκάλεσε.

Ταῦτα λέγουσα φίπτει διλοτράγυρά τους πλήρεις γάρτες ὄρθιλμούς της, ἀπαίσιους ἦγος ἀλόσσουν συγκρουομένων πρωτοσχίλλει τὰ ὄπτα της, καὶ αὐτὴ ἀναγνωρίζει τὸν σύζυγόν της· δίπτονται κλαίοντες ὃ εἰς τὰς ἀγκάλας του ἀλλού, τῷ προσφέρει τὸ τέκνον του, οὕτος δὲ τὸ σφίγγει ἐπὶ τῆς καρδίας του. Καὶ εὐθὺς μετὰ ταῦτα πίπτει πρὸ τῶν γονάτων τοῦ Εὐΐρου, λέγουσα·

— Λαβᾶς εὐτελεγήνιαν πρός τὸ μέθων τοῦτο πλάσμα, καὶ ἀπόδος αὐτῷ τὸν πατέρα του· ἀν δὲ ἔχεις ἀπόρασιν νὰ τὸν θυντεύῃς, θυντώσον καὶ ἡμᾶς μετ' αὐτοῦ.

Καὶ αἱ γυναῖκες τοῦ Εὐΐρου περικυκλοῦσι τὴν Ἀγνήν μετὰ σεβασμοῦ μεμιγμένου λύπης.

Οἱ Εὐΐρης ἀμφιταλαντεύεται ἐπὶ μικρὸν καὶ εἴτα λέγει·

— Ἐγέρθητε· τὸν ἵσωσες, διώτε δὲν ἔχω γυναῖκας ὡς σέ.

Καὶ ἀκτείνας τὴν χεῖρα εἰς τὸν Σίρ Ούόλφραχ ἐπρόσθετεν.

— Μέσος ἀπὸ σήμερον φίλος μου· πλὴν δὲν θέλωνθῆς βάσκια νὰ ὀμολογήσῃς ὅτι μὲν ἐνίκησας διὰ μαγείας τινός.

Οἱ δὲ εὐγενῆς κόριος ἀπεκρίθη.

— Ιδού δὴν ἡ ὑπερρυγή καὶ ἡ μαγεία· ἡ γυνὴ αὕτη, εἴναι πιστὴ σύζυγός μου καὶ καλὴ γριασιανή!

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ.)

Γ. Μ. ΡΑΠΤΑΡΧΗ.

ΠΕΡΙ ΟΙΚΟΣΗΜΩΝ.

—ooo—

Καὶ τοι πραγματεύεσθε περὶ οἰκοσήμων ἐν τῷ 140 φυλλαδίῳ (Τομ. Σε'. σελ. 5^ο 7.) ἐπανερχόμενα καὶ σήμερον εἰς τὸ αὐτὸν ἀντικείμενον κατὰ προτρόπην φίλου τινος φρονοῦντος μεθ' ἡμῶν, ὅτι καὶ παρ' ἡμῖν πρέπει νὰ εἰπαχθῶσι τὰ οἰκόσημα, οὐχὶ ὡς στηλεῖς εὑγενείας ὡς παρ' Εὔρωποις, αλλ' ἀπλῶς ὡς διεκριτικά τῶν οἰκογενειῶν, καὶ μαλιστα τῶν ἔχοντων κοινόν μετ' ἄλλοιν οἰκογενειῶν τὸ ἐπώνυμον· διὰ τοῦτον ἴσως τὸν λόγον οἱ τασσοῦτον δημοκράται καὶ πᾶν διεκριτικὸν ἀνιστάτος στημένον ἀξιοστροφίας ἀγγλαζερικανοί, διερύλαξαν καὶ διαφύλαττουσιν ἀκριβῶς τὰ οἰκογενειακὰ αὐτῶν πατέσημα (x).

(x') Διὸ τῶν οἰκοσήμων διηγέμενα πολλάκις οὐ μόνον νὰ διακίνων τὰς ὄμοι ὄμοις οἰκογενειῶν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰς Ιστρικὰς τῶν οἰκογενειῶν πηγῆς ν ἀναπτέρειν εὐκόλως· αὐτὸς τοῦτο συνέδη ἐπιχάτιως εἰς ἡμᾶς αὐτούς. Ἐγινότας μὲν δὲτοι ἡ οἰκογένειας ἡμῶν ἔλατε τὸ γένος ἐξ Ιταλίας, ἡγιονούμενοις ἐκ πολους καριώς μέρους· ἀλλὰ κατὰ τὸ πατελέοντας ὁ πρωτότοκος ἦρεν οὐδὲ ἐν Ιταλίᾳ, απήντησεν ἐν Γαλλίᾳ. ἐν τοῖς μνημεῖοι σωτηρεύεται ἐν τῷ ιερῷ ναῷ τοῦ ἀγίου Διονυσίου, τὰ οἰκόσημα τῆς οἰκογενείας ἡμῶν φέροντα τὸ ἀργαλέρον αὐτῶν τοῦ Ναρκισσού στέμμα 60· ν λεπτάν ἐκ τούτου νῦν ἔρευνταις ἐν τῷ πόλει ἔχειν, καὶ αὖτοι, ἐκ πολλῶν ἐπισήμων καὶ Ιστορικῶν πηγῶν ἐπληροφορήθη διετοι ἡ οἰκογένεια τῶν Ιταλῶν κατέγεται· μὲν ἐκ Λερνῆς (Λερναί) τῆς Λευκούριας, ἀποκατέ τη 81· ἐτοι 1135 ἐν Βερσύ, ὅπου ἔριμπετο μεταξύ τῶν 28 τῆς πολιτείας ἐκείνης προαιρετικῶν οἰκογενειῶν, καὶ διατίτης τοῦ πόλεως τῆς πολιτείας, εἰς τὸν πατελέοντας κατε ωμένας δημοσίας ἰστατ., μέχρι διελονότι τῆς τοῦ Ἑπατίου τῆς πολιτείας, εἰς τὸν πρωτεινότερον Τουλλιέλλας ὁ Κιγάλλας ἐτοι 1153· καὶ Ἐβδόμος ὁ Κιγάλλας ἐτοι 1.03· καὶ τῆς τοῦ Καθερίνης (Doge.) εἰς τὸ 1301 πρωτεινότερη Βιττεστίς ὁ Κιγάλλας "Οὐτι ἡ προσθήη τοῦ D. Μογεταί τοῦ Καθαλήτου ἀπὸ τοῦ 1414 ἐτοι· ὡς φαίνεται ἐκ τοῦς γειτονεργίων σωτηρεύεται ἐν τοῖς οἰκογενείας τῆς Ιταλίας τοῦ ἀγίου Γεωργίου, καὶ διατίτης ὁ τῆς οἰκογενείας τοῦτης ἡμέτερος κλάδος πηγάδες· ἀπὸ τηνα Κιγάλλαν Γιαννούτο καλούμενον, υκαργεύεται τὸ 1313 τὸν κατὰ Καταλάνων Γενούνιαν στόλον. Ἐκ τῆς οἰκογενείας τοῦτης ἐν τῷ πόλει τῆς Γενούνιας οὐδὲν σωτηρεύεται πλέον, πλὴν τῶν ἐνδόξων θυμαρινούσων καὶ τῶν μαγ-

Μή χρητιμένάντων όποια τῶν οἰκοτήμων πρὸς διε-
στολὴν εὐγενείας ἢ ἀξιώματος, ἔπειται ὅτι πρέπει
καὶ να ἀπλοποιθῶσι περιοριζόμενα εἰς τὰ ἀποτε-
λοῦντα κυρίως τὸ οὖσαθλός μέρος τοῦ οἰκοτήμου,
ὅποιον ὁ θυρεός καὶ τὸ σῆμα, εἰς ἢ προσθετέον, εἰ
δέον, καὶ συμβολικὴ φοτά, καὶ ὡς ἀπλῆ ἐπικοσμή-
ματα τὰ στηρίγματα, ὑποστηρίγματα καὶ τὰν πε-
ρικεφαλικαν, εἰ καὶ κῦτη ἀπὸ τῆς ΙΕ' ἐκστοντακτη-
ρίδος ἐθεωρήθη ὡς σημεῖον ἀξίας (δ), ἐνῷ πρότερον
ἔλογιζετο ὡς ἀπλοῦν κόσμημα (γ).

ρων αὐτὸς, ἀντηκόντων νῦν εἰς ἐπέρχες σίκυογενεῖας Σύζωνταις δικαὶος ἐν Ἰταλίᾳ πρεστὲς εἰσέστης κλέδος; αὐτὸς, ὁ πιὸ ἐν τῇ πόλει εῆς Ἀλεξανδρεῖας, ὁ δὲ ἐν Πλάκαντια, καὶ ὁ τοῖς τὸν Γουρελνίῳ εἰς θυμὸν ἀνήκεις: καὶ ὁ απρότητος καὶ Στευλάρχης τοῦ νῦν Βασιλέως τῆς Ιαρδίνιας Κάμπες Ἐρέτης Δεινούλης. Ὁ κλέδος δημιών, εὗτος δέντρος φύλακες τὸ ἀρχαῖον διμόνιον σίκυόσθην ν., ἀλλ' ἔγειτες ἑτερον ἔνοχα μεταγενεστάριον περιοτεςκεν καὶ βασιλικῆ γάριτο. Οὕτω καὶ ὁ διμήτερος κλέδος τῆς ιδιότητος κακούδες γαρίτος πρὸς τὸν αὐτοκράτορος Μετεύχου, οὗ τὸ ἄντα γεῖρας γένους τριαντότυπον διπλῶντα θεόδη ήταν οὐρανίουν τοις Σεπτεμβρίου 1616, περιγράψας: λαττινιστὶ τοις ἑπτακήδες τὸ παραγωγούμενον οἰκότημαν· « Θυρεὸν πράσινον, ἔκταρτονες ἐρυθριαν μετὰ πύργων ἐγόρτων διδοντατές τὰς κορυφὰς καὶ τεξιόδεν, πρόπον τινά, ἐποιητὴρούς· Φίνῳ δὲ τοῦ φρούρου τούτου γριποῦντις αεινόν διστέρα, ὄκτω στελπνάς ἀκτίνας ἔχοντα. » Επὶ δὲ τοῦ θυρεοῦ ιράνος ἀνοικτόν τίνει κλείθρων καὶ ἐκπούειδες, τὰν κοινῆς καλούμενάν μέγαν τικῆν, ἔχοντάς μετὰ κιγκλίδες καὶ ἀράς κεγγραπιμένας, τὰς δέ τανίας ἔσωθεν μὲν λευκᾶς ἡποιητὴρος, ἔσωθεν δὲ πρασίνους καὶ ἀμφοτέροις τετυλιγμένας τὴν δὲ κορυφὴν αὐτοῦ κακοστημένην ὑπὸ περιόδου ἐπὶ κώνου υψηλούν καὶ ὑπὸ τῶν αὐτῶν χρωμάτων ποικιλούμενος κεγγραπιμένου. » Πλήρης οὐδέποτε ἐγένετο χρῆσις τούτου, προτιμώντων τῶν προκατόρων τὴν δικιόνυμον καὶ ἀργαῖον οἰκεστημόν. Αἱ μεταλλαγαὶ εὖτε προέκειντιν ἐνίστητε τὴν αὐτιστολίαν ἐν τινες καὶ τοις δικιόνυμος σίκυοις εἶνεται ἔγωσι μίαν καὶ τὴν αὐτὴν καταγωγήν.

(β') Οι εκ των ημετέρων λίαν δημοτικοί δύνανται να περιλαμβάνουν ό,τι μόνον τίχη περικεφαλαιών, άλλα καὶ πάντα μετρήσιμα καὶ έπικεκρυμμένα, περιοριζόμενοι εἰς μόνον τὸν θηρεόν καὶ τὸ στοιχεῖον αὐτοῦ πάλιν τὰ φύγοντα στοιχεῖα.

(γ) Η περικεφτίλαια ἐξ τῶν νεωτέρων γρό.ων καὶ ἀπτη σημαῖον εὑγενείας, καὶ συνήθως τὰ τῶν μὴ τιτλοφόρων εὐγενῶν εἰκόσημοι φέρουσι περικεφτίλαιας ἐκ γάλινος, ή στέμμα μὲ πέντε ἀπλᾶς ἐπιφύσεις ή ὑψηλώτερον εγγύτατον ή ἀπολήγοντας εἰς σφραγίδαν ή λογγισμῷ ἀκακήν. Τῶν δὲ τιτλοφόρων οἱ βαθύτοι διεκρίνονται ἐκ τοῦ στέμματος. Οὓς ως τοῦ βαρώνες ἔχει ἐπτὰ ἐπιφύσεις ή ὑψηλώτερα, ὃν ἔκαστον ἀπολήγει. εἰς σφραγίδαν μαργαρίτινον, συνειθίζεται δῆμος καὶ ἄνευ ὑπωμάτων, ἀλλὰ μὲ τρεῖς απὸ τὰ ἄνω πόδες τὰ κάτω παραπλήκτους καὶ λεξώς πως κειμένης πειρᾶς μαργαρίτων. Τὸ τοῦ ὑποκέμητος ἔχει τρεῖς ἐπιφύσεις ἀποληγούσας εἰς μαργαρίτινους σφραίρας. Τὸ τοῦ κόρυτος εἰς ἐννέα ἐπιφύσεις ἀποληγούσας εἰς δύο τρίας σφραίρας Τὸ τοῦ μαρκησίου πέντε ἐπιφύσεις, ἐξ ὧν αἱ μὲν δύο σύγκεινται ἔκαστη ἐκ τριῶν μαργαρίτινων σφραγίδων, δηλαδὴ δύο εἰς τὴν βάσιν καὶ ἡν τοῖς τὴν κορυφὴν. Εἴ δὲ ἔτεροι δύο εἰς ἔχειται μορφὴν φύλλων διδοντωτῶν, ἔκαστον τούτων εἰς ἐννέα λαβούντες διεργοτείνου. Ἐνίστις διεις διπασσοι αἱ πέντε ἐπιφύσεις ἔχουσι τὸ αὐτὸ τῶν διδοντωτῶν φύλλων σχῆμα. Τὸ τοῦ δοκός εἰς πέντε ἐπιφύσεις, ἔκαστης συγκειμένης απὸ τρεῖς λογγισμοῖς ἀκραῖς, ἐξ ὧν ἡ τρίτη μεσητης ἀνυψύσαται καθέτως, αἱ δὲ δύο πλάγιαι στρέφονται κυκλοειδῶς πρό, τὰ δένον. Τὸ τῶν βασιλέων διακριτικὸν σημεῖον τὸ τοῦ κατὰ τοὺς ἀρχαίους γρανους διάδημα, καὶ πρώτος Κάρολος ἢ Καύτιντος μετέτρεψεν αὐτὸ εἰς στέμμα, διπερ παρεδέ-

Καὶ ὁ μὲν Θυρεός ἐστιν, κατ' ἐμὲ τὸ μὲν σχῆμα
στρογγύλος ἢ ὀγκειότερος κατὰ τὰς τῶν αὐγάκων Ελ-
λήνων ἀσπίδας, ἢ τετράγυινος καὶ ἐπικυκλικὸς κατὰ
τοὺς θυρεούς αὐτῶν, ἢ κατὰ τὸν θυρεόν τουν εν τοῖς
οἰκοσήμαιοις συντίθως ἐν χρήσει, οποῖας καὶ ἡ τῶν βι-
ολικῶν τῆς Ἑλλάδος παραστήμων· τόδε δέ γενέμενα
κυκλοῦνται καὶ ἀφγυρόγοργον, ἔτοι φέρων ὄπιος δηποτε
τὰ ἑνικὰ γράμματα, πολυτρόπως καὶ κατ' ἀρέσκειαν
διεπιθέμενα, δηλαδὴ καθέτως, δριζούντείν, λοξῶς,
κατ' εὐθυγραμμίαν, ἢ καρπούλωγραμμίαν, κατὰ τρί-
γυινα ἢ τετράγυινα, καὶ καθεξῆς (δ).

Τὸ ἔπειρον μὲν ἔστω τὸ ὅμιλόν τον τὸν οἰκογενεῖαν
ἀντικείμενον (έ), τὸ πρόγυμά τι ἐμψυχον, εἶτε αἴψυ-
χον, εἶτε ἀπλῶς ἴδεντον, ἐμφαίνον ὑμας πάντοτε
ἰδέαν τινα τῆς ἴδιοτητος, ικανοτητος, ἐπαγγελμα-
τος, ἔργων, καὶ τυχείων περιστάσεων τῆς οἰκο-
γενείας, τὸν οἰκογενειάρχου τοῦ θεωρουμένου ως
ἀρχηγοῦ τὸ στελέγους τῆς οἰκογενείας (π).

Τό δὲ συμβολικὸν ἁγτὸν ἔστω κατάλληλον πρὸς τὴν παρὰ τοῦ ἐμβλήματος παριστανομένην Ιδέαν. Εἰς παρενθεῖγμα δὲ ἀναφέρομεν ἐνταῦθι μερικῶν τινῶν οἰκοπέδων ἐμβλήματα μετά τῶν σχετικῶν αὐτῶν συμβολικῶν ἁγτῶν. Οἱ πρότροποι τῆς Γρεναδίης Άραβης βασιλεῖς Αἴγυπτος εἶγον ως ἐμβλήματα

γθη καὶ ὁ δυτικαῖος αὐτοῦ Φραγκίσκος ὁ Λ'. Τό τοῦ Καρολο-
μάγνου στέμμα τῆς μὲ 8 επιδέσμους ἐξ Ισαρίθμων ἐπιδέσμων
ἐστραγεύεται καὶ τὸ τοῦ Ναπολέοντος τοῦ Λ', ἐπειδέντως καὶ τὸ τοῦ
νῦν αὐτοκράτορος. Ἐπὶ δὲ τῆς καρυφῆς εἶγε σφεῖραν καὶ ἐπ'
αὐτῆς σταυρὸν ἔνιρο οἱ βασιλεῖς τῆς Γαλλίας εἶγαν ἄνθες λε-
ρίους, ἡ στυγμὴν λόγγης. Τῶν δὲ λεπτῶν βασιλέων τὰ στέμματα
ἔχοισι συγγένια, πέντε επιδέσμους καὶ ἐπὶ τῆς καρυφῆς σφαι-
ρίδιον μ. σταυρὸν.

(δ') 'Ἐκ τῶν γραμμάτων εἰσὶν ἐν γρήσαις ἐν τοῖς οἰκοστήμοις μόνον' α) τὸ κυανοῦν, δεῖ εἰ; τὰς σφραγίδας παρεῖνται δι' ἑρ-ζοντείων τριχυμάν, β) τὸ ἔρυθροῦ', διηγεισθεῖσαν τοῖς κακέστων γραμμάν, γ) τὸ μέλαν, διηγεισθεῖσαν τοῖς γραμμάν κατεμένων σταυροειδῆς, δ') τὸ πράσινον, διηγεισθεῖσαν διεγωνών ἀσπύτια γραμμάν αντιτίθετας διευθυνομένων, δηλαδὴ δὲ μάρισταρῶν πρός ταῦτα. 'Ἐκ δὲ τῶν μετάλλων εἶναι εὑγρεστατὸν γραυόν, μεταξὺ σγημειεῖνται διεκάστημαν καὶ παριστῆται τὸ ἔσανθρακον γραῦμα, καὶ ἡ μάργαρος μεταξὺ σγημειεῖνται διεκάστημας τὸ λευκής ἐπιφανεῖνς καὶ παριστᾶται τὸ λευκόν γραῦμα.

(ε') Οὐτως ἡ οἰκογένεια Cappellari, ἡ τοῦ δποβιώσαντος Δά-
πα Ερυγγερίου, εἶγεν φέ σῆμα πῖλον (cappello): ἡ οἰκογένεια
Cardelli ἔγινε δικανθίδα (cardella): ἡ Pesciolini, θήθετς (pesce):
ἡ Lupi, λύκος (lupo): ἡ Orsi ἀρκτον (ursa) κλ. Τὰ δημόνι-
κα ταῦτα σήματα ήσαν ἐν γρήγορει καὶ παρὰ τοῖς ἀργαλοῖς, οὐ-
τως ἡ Μῆλος εἶχε μῆλον, ἡ Σιδή, σιδή, ἡ Σελινός, σε-
λινόν, κλ.

(ε') Ἐκ τῆς ἀρχῆς ταῦτης ὑδαιώμενος Κάρλος ὁ Κούιντος ἔ-
πεισθεὶς ὃς σῆμα εἰκοσήμου πρίν τὸν Diego de Ordaz τὸν ἀνα-
βάντα ἐπὶ τοῦ Καραϊστίου ὄρους Ὀρεζάνα τὴν εἰκόνα τῆς κο-
ρυφῆς αὐτοῦ πούτου· εἰς ἐκ τῶν λεπτοτάτων Ὀθόνων, τὸν διαμει-
ναντα ἐπὶ 34 κατὰ συνέχειαν ἐπὶ τὴν τροπικὴν Ἀμερικὴν τοὺς
Διονικοὺς ματέρας τοὺς ἀποελεύθερους τὸν εὔτις καλούμενον
μεσσητὴν ρινόν σταυρὸν. Εἰς τὸν Κολόμβον ἔπεισθε τῷ
γέρετῷ τῆς Ἀμερικῆς μετά τῶν περακε μένων νήσων, καὶ εἰς
τὸν πρώτον πειλάθοντα τὴν ὑδρόγειον Sebastian del Ganoτ,
ὑδρόγειον σφαῖραν, καὶ συμβολικὸν βῆτὸν τῷ, Pri-
mus circumdedidit me, Πιῶτος μὲν περιττόθε.

δύος ἀγρίους; ἀνδρας συντρίβοντας πόλιν διὰ βοπά-
λου, ὡς συμβολικὸν δὲ ἥπτον τοῦτο. Καὶ τόδε ἐ-
λάριστον. Οὐ δὲ τῆς αὐτῆς πόλεως βρεῖλεν; Μοχα-
μέτης Βεν· Ἀλγαμάρ σῆμα μὲν δὲν εἶχον, ἀλλὰ
μόνον κυκνῆν ζώνην καὶ ὡς συμβολικὸν ἥπτον τὴν
ἐπιγραφήν; *B. lè galib ill. Allâz*, ἦτοι αὐθεῖς
τικητῆς οὐ ὁ θεός.

Η Βαρβονικὴ οἰκουγένεια τίχεν ὡς ἔμβλημα
σπάθην, καὶ ὡς συμβολικὸν ἥπτον τὸ Penetrabit,
διατερέσσει.

Αουδοῦνικος ὁ ΙΑ', δέσμιν τικανθῶν καὶ Qui s'y
frotte s'y pique ἦτοι οὐ τριβόμενος γίγνεται π.

Αουδοῦνικος ὁ ΙΒ', θυτρίκα καὶ Cominus et emi-
nus, ἐκ τοῦ σύκεγγυς καὶ πόρφυρος. Προσέστι θροιλέκ-
τῶν μελιτσῶν περικυκλωμένον ὑπὸ συκήνως, καὶ
Non utitur aculeo rex cui parvus. Οὐ χρήτῳ κέν-
τρου οὐ βασιλέως; εἰς δὲ οὐποτατούμενον π

Φραγγίσκος ὁ Δ', Σκλαυμάνδραν μεταξὺ φλοιγῶν,
καὶ Nutrisco et extinguo, Τρέψω καὶ ἀραιίω.

Ἐρέτικος ὁ Β' κατεσκύπτειν οἰκοσπιουν πρὸς τι-
μὴν Δανῆς τῆς Ποτιέρας, φέρον ἔμβλημα μήνην,
καὶ τῇ ἐπιγραφῇ. Donec totum impletat orbem,
ἥτοι Μέγρις οὐ πληρώσῃ ἀλεκτηρον τὸν δίσκον.

Κάρολος ὁ Θ', δύο στήλας, καὶ Pietate et ins-
titutio. Τῷ εὐσπλαγχνίᾳ καὶ τῷ δικαιοσύνῃ.

Ἐρέτικος ὁ Ι', δύο στέλματα επὶ γῆς καὶ τρίτον
μετέωρον, καὶ Manet ultima cœlo, Μὲ περιμένει
τὸ τελευταῖον εἰς τοῖς αὐτοῖς.

Ἐρέτικος ὁ Δ', τὸν Πρωτοῦ διαμάζοντα τέρας, καὶ
in via virtute nulla est via. Τῷ ἀρδρίᾳ οὐδὲν
εὔποδέν.

Αουδοῦνικος ὁ ΙΔ', τὸν ἄλιτν, καὶ Nec pluribus
impar, οὐδὲ πλεύρωι ἀρόροις.

Κάρολος ὁ Κυνίτος, τας Ήσακλείους στήλας,
καὶ Plus ultra, Περαιτέρω. Άλλ' αναγκασθέντος νὰ
πάνει αὖτις εὐτέλιας τὸν πολυπρίειν τῆς γαλλικῆς
πόλεως Μέτρης, οἱ Γάλλοι μετετοεψάν τὰς στήλας
αὐτοῦ εἰς Καρκίνον, καὶ τὸ plus ultra εἰς plus ci-
tra, ἥτοι πλέον ἔκει. Εἶτα πάλιν ὠρείηνενοι ἀπὸ
τῆς διετῆς αηματίας τοῦ Metas, οὐ σημαῖνει τὸν
πόλιν Μέτρη καὶ τέρρα, ἐπορθεῖσαν εἰς τὰς στήλας
αὐτὸν ἀλυτιδεῖτον καὶ τὴν ἐπιγραφὴν Non ultra
Metas, οὐ πέρα τῆς Μέτρης (ἢ τοῦ τέρματος).

Ὕγειον τις, αετὸν ὑψιπετοῦντα, καὶ τὸ Usque
ad nubes, Μέγρη regedōr. Οὐ διέπειρος Sully, αρ-
γιστράτηρος τοῦ παρούσιον, κεραυνοφόρου ἀετοῦ,
καὶ φιο jussa Jovis, δτον ἀν διατάξῃ ὁ Ζεύς.

Ο περιωνύμος Καρδινάλιος θεογονίας ὑψηπέτεν
ἀετὸν, καὶ οὐ πάντας ὅρεις ἀνισταμένους, καὶ Non
desirit alta, Οὐκ ἐγκαταλείψει τὰ δύο.

Ο Φωκικέτος, στίσιον, καὶ quo non ascendam?
Ποῦ δέρθει ἀραβεῖ;

Ο Διούξ τοῦ Βωρότον, οὐ καὶ ναύαρχος ἐπὶ Λου-
δοῦνικου τοῦ ΙΑ', σελήνην, καὶ Soli paret et impe-
rat undis, Τῷ ηλιῷ ὑπακοίει καὶ ἔτοικει τὰς θα-
λάσσας.

Η τῶν Μεσσινάνων Βελεντίνη μετὰ τὴν ἀποβίω-
σιν τοῦ σελήνου αὐτῆς, αρδένιον στάζον ὑδωρ ἐν

εἶδει δακρύων καὶ, Plus ne m'est rien, rien ne m'
est plus. Εἰς τὸ ἐξῆς μοὶ εἴραι οὐδέτερον μοὶ
εἴραι πλέον.

Η πόλις Νανούης στάλιμον, καὶ Non importe
premier, οὐδὲ ἀτιμωρητή θλίβομαται,

Η πόλις Μορλεί, λέινται ἐν μέσῳ δύο παρθέλεων,
καὶ S'ils te mordent, mord-les, Εἳς όπ' αὐτῶν
δηγθείσι, δηξεις καὶ σὺ αὐτούς.

Το Σωματεῖον τῶν ἐν Ηχεισίοις ἀρωματοφα-
ρακοπέλαιν, γέρραν σέρουσσιν στάθμην, καὶ Lan-
ces et pondéra serrant, Αἱ λογγαὶ καὶ τὰ σταθ-
ρὰ γυλάδουσι.

Τὰ δὲ στηρίγματα καὶ ὑποστιχρύγματα δύνανται
νὰ σύγκηνται ἢ εἴς αντικειμένων σχέσιν τινὰ ἔχον-
των πρὸς τὸ σηματινόν του ἔμβληματος, ἢ πρὸς
τὰς περιστάσεις τῆς οἰκουγένειας, ἢ καὶ εἴς αντικε-
μένων οὐδεμίου πρὸς ταῦτα σχέσιν ἔχοντων, ἀλλ'
ως ἀπλοῦν κόσμημα προστρέμενων.

Ἐπὶ τῇ Βάσει ταῦτα τὴν ιδίαν τοῦ π.γ.δ. ιημέτερος ἐνδοῦν
υχίστρης Κ. Κανάρης νὰ μεταγενερισθῇ οἰκόσημον
συγκείμενον εἴς άργυροῦ θυρεοῦ οπιστηκούμενον ὑπὸ¹
δύο κλειδῶν δέρηνταις διὰ τανίκας κάτωθεν συνδεῖσ-
μένων, καὶ ἔχοντας κυκνῆν τὴν βασιν, καὶ ὡς ἔμ-
βλημα κανάριον επὶ τῶν βραχῶν τῶν Ψαρῶν ιστά-
μενον καὶ ἀλίου τὴν πυρπόληντιν τῆς ἀπόναται αὐ-
τοῦ ναυαρχίδης τὴν δὲ ἐπιγραφὴν Καὶ θυατὶς πε-
πρησματι, ὡς συμβολικὸν ἥπτον οὐποτατούμενον τὸ
άτες κομητᾶς, ἥτοι οὐ φαντίται τὸ πᾶς, τῆς ὑπὸ²
τοῦ ἐνδοῦν ναυάρχου πυρπόλημάτος Οθωμανικῆς
υχίστρης (?) εἴτε έτερον συγκείμενον εἰς θυρεοῦ
ὑπὸ δέρηντων θωτίτων οὐποτηκριζόμενον καὶ εἰς δύο
μέρη κατὰ τὰ δύο εθνικὰ γλωσσατα κανονικῶς δια-
ρηγένενον, καὶ ευπεριέχον ὡς ἔμβλημα φέρον διὰ τοῦ
ρίουσαν πυρφόρου λαμπάδα, τὴν δὲ ἐπιγραφὴν Πρί-
σα οὐ συμβολικὸν ἥπτον.

I. ΔΕΚΤΑΛΛΑΣ

ΑΡΧΑΙΟΛΟΓΙΚΑ (*).

—ooo—

A.

- η Σχημάτων τῶν ἀρρογῶν
- η Μενιόνην κατοικούντων
- δέινες τῇ βουλῇ καὶ τῷ δή-
- μῳ γνώμῃ στρατηγῶν
- 5. εὔρυτον δὲ καὶ τὸν πρι-
- ταιτεῖν εἰδουσίκην ιστηγῆσα-

(*) Σημειώσοντος διτο εἰς τὰ εἰκότημα αὐθεντικὰ δυνατογρία ταῦτας τηρεῖται ὡς πρὸς τὰ διέφραζα τοῦ σήματος αὐτοκινήμενα εἴτε καὶ εἰς τὸ αἰκάστηρον τοῦτο ὁ βρύχος τύπος τοῦ γενεθλίου μικρότερος τῆς ναυαρχίδης, καὶ τὸ κανάριον ἀναλόγως μεγαλύτερον στροβίλου.

(*) Τὰς ἀνωτέρας ἐπιγραφὰς ὀλέσσομεν πρὸς πολιτῶν περὶ τοῦ φιλογονεστάτου καὶ ζηλιατοῦ τῶν καλῶν σχολάρχου Αμοργοῦ Κ. Εμ. Ιωαννίδου, πεντατέττου τοῦ ἡμέτερου Παναγιωτίλου. Σ. Η.